

Arrest

nr. 316 872 van 19 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 juni 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen nam op 22 augustus 2022 een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Op zijn beurt weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het arrest nr. 282.102 van 19 december 2022 aan verzoeker internationale bescherming.

1.2. Op 25 januari 2023 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Op 14 november 2023 diende verzoeker een verzoek in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet). Dit verzoek werd op 4 juni 2024 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.11.2023 werd ingediend door :

*S., K. S. S. (R.R.: (...))
nationaliteit: Irak
geboren te (...) op (...)1994
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming (VIB) dd. 09.11.2020 en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn VIB werd afgesloten op 19.12.2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV, hem betekend op 25.01.2023) en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets langer dan twee jaar en één maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat hij ten zeerste werkbereid is en dat hij ook effectief kan werken, betrokkene legt een contractbelofte voor van (...) (toegevoegd aan de inventaris der stukken). Dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken bovendien op indien betrokkene op basis van een tewerkstelling een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen, dient hij hiervoor de geëigende procedure te volgen.

Betrokkene verwijst naar het Hof van Justitie in Grote Kamer dd. 17.02.2009 en beweert dat hij niet specifiek dient aan te tonen dat hij geïsoleerd wordt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden en dat hij geen persoonlijke bewijzen dient te leveren dat zijn leven in gevaar zou zijn. Betrokkene verwijst naar een aantal rapporten en artikels (toegevoegd aan de inventaris der stukken) met betrekking tot de precaire veiligheidstoestand in Irak en dat de Jezidi zwaar gediscrimineerd worden in Irak. Echter wijst de Raad op het volgende. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds meermaals geoordeeld dat wanneer de vreemdeling bronnen aanvoert die op zich slechts een algemene situatie beschrijven, zijn specifieke beweringen in elk geval nog moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Bijgevolg kan betrokkene bepaalde algemene rapporten aanvoeren die de algemene veiligheidssituatie in Irak beschrijven, doch moet hij ook persoonlijke bewijzen voorleggen die aantonen dat zijn leven individueel in gevaar zal zijn bij een terugkeer naar het land van herkomst. In casu liggen dergelijke bewijzen niet voor. De bijgebrachte rapporten gaan over een algemene toestand zonder dat betrokkene persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn.

De rapporten en artikelen handelen over een algemene situatie in het land en betrokkene levert geen bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hij zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen te leveren. De loutere verwijzing en vermelding van deze elementen volstaan niet om aanvaard te kunnen worden als een buitengewone omstandigheid.

Vervolgens wijst betrokkene op een beslissing van de RVV in zaak 227.624, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook dient betrokkene een verzoek in voor een verblijfsregularisatie, de beslissing waarnaar hij verwijst gaat over de toekenning subsidiaire bescherming, hierover oordeelde de RVV reeds nadat betrokkene in beroep ging tegen de beslissing door het CGVS. Het feit dat een andere vreemdeling op basis van deze argumentatie een verblijfsrecht heeft verkregen, brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf individueel onderzocht.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken elke reis ten strengste afraadt, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij volgens voorgelegd paspoort de nationaliteit van Irak bezit en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. De Belgische ambassade bevindt zich daarenboven niet in Irak, maar wel in Jordanië. Betrokkene wordt dan ook niet verplicht om terug te keren naar Irak.

Voor wat de bewering dat een terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen er voor zou zorgen dat betrokkene minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijft van zijn sociale banden en dat er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België, laat staan dat hij opnieuw op dezelfde plaats kan wonen, dient er opgemerkt te worden betrokkene deze bewering niet hard maakt. Het blijft bij hypothetische veronderstellingen waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. We merken nogmaals op dat het niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient te leveren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring gehad heeft met de strafrechter, er bij zijn weten lastens hem ook geen strafonderzoek hangende is, er geen sprake kan zijn of zelf een vermoeden van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (dat betrokkene totaal geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, dat betrokkene sterke sociale bindingen heeft met België en de Belgische bevolking) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.4. Op dezelfde datum wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: S., K. S. S.
geboortedatum: (...)1994
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : noch uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat betrokkene kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : noch uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat betrokkene familieleden in België heeft.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medisch elementen/documenten voor

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe:

"IV. GRIEVEN

A. EERSTE GRIEF: SCHENDING VAN ART. 9BIS VREEMDELINGENWET

1.

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard ;

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter

§ 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen."

De bevoegde minister stuurde een omzendbrief uit naar aanleiding van de toepassing van dit artikel. Deze omzendbrief dd. 21.06.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 bepaalt:

"(...)

Het artikel 9bis biedt de mogelijkheid om in buitengewone omstandigheden de machtiging tot voorlopig verblijf bij de gemeente in België aan te vragen.

Hieraan zijn vier voorwaarden verbonden.

a) Buitengewone omstandigheden

Eerst en vooral moeten in de aanvraag de redenen tot uiting komen waarom de betrokkene de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure (dus in het buitenland via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud). Alleen buitengewone omstandigheden worden aanvaard. Deze uitzondering op de algemene regel wordt strikt geïnterpreteerd.

De buitengewone omstandigheden worden geval per geval onderzocht. De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit doorgegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.

(...)"

Er is zelfs geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging meer in het land van herkomst van verzoeker. Dit maakt wel degelijk een buitengewone omstandigheid uit die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. Als België zelfs geen ambassade meer heeft in het land van herkomst van verzoeker, hoe kan de veiligheid van verzoeker dan gegarandeerd worden? De Raad van State was eerder al van oordeel:

"(...)

Overwegende dat het argument dat er geen Belgische ambassade noch consulaat in het land van herkomst is, voor de verzoekende partij van doorslaggevend belang was om, in haar verzoek om machtiging op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, te trachten aan te tonen dat dit verzoek niet in het buitenland bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend; dat de stelling dat dit op het Belgisch consulaat in Moskou kon gebeuren niet overtuigt, nu deze stad niet in het betrokken land van herkomst ligt en evenmin wordt aangegeven of die consulaire post ook deze is die bevoegd was voor de verblijfplaats van de verzoekende partij

(...)"

Dienvolgens dient minstens om deze reden de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens geschorst.

B. TWEDE GRIEF: SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door verweerder in casu werden geschonden.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker werkte en is uitermate geïntegreerd in de samenleving. Ten onrechte werd met al deze elementen totaal geen rekening gehouden.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9bis Vreemdelingenwet als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

2.

Verzoeker voerde bovendien in zijn verzoekschrift enkele buitengewone omstandigheden aan die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken. Bovendien voerde hij de diverse identiteitsdocumenten aan bij zijn verzoekschrift. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

3.

De situatie in Irak is allerminst veilig: verzoeker verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Irak:

“(…)

De veiligheidssituatie blijft volatiel. Het risico op geweld door sociale, politieke of geopolitieke spanningen is hoog in het hele land, vooral in Bagdad maar ook in andere grote steden.

Als u zich in Irak bevindt, vermijd demonstraties en bijeenkomsten, blijf op de hoogte via de media en respecteer de veiligheidsinstructies van de federale en regionale overheden. Als u dit nog niet heeft gedaan, informeer dan de Ambassade van België in Amman over uw aanwezigheid in Irak of registreer u op Travellers Online.

Het wordt sterk aanbevolen verplaatsingen over lange afstanden over land te vermijden. Internationale luchthavens zoals Bagdad en Erbil kunnen ook het doelwit zijn van raket- of drone-aanvallen.

Aanslagen en gewapende confrontaties blijven mogelijk over het hele grondgebied, vooral in de gebieden waar Daesh actief blijft, zoals de gouvernements Tamim (Kirkuk), Nineveh, Salah-ed-dine, Diyala, Al-Anbar, het noorden van Babylon en ook in Bagdad.

In het hele land blijft een hoog risico bestaan op ontvoering. Buitenlanders, in het bijzonder journalisten en humanitaire hulpverleners, zijn een specifiek doelwit voor ontvoeringen met financieel of politiek oogmerk. Er is ook een verhoogd risico op overvallen en diefstal door misdaadbendes.

De Koerdische regio

In de Koerdische regio, die over het algemeen als veiliger wordt beschouwd, is het ook aangeraden om waakzaam te zijn en zich afzijdig te houden van samenscholingen en betogingen. Reizen naar de grensstreek van de regio Koerdistan met Syrië, Turkije of Iran en naar de gebieden die betwist worden tussen de Koerdische en de federale regering, waar regelmatig militaire operaties plaatsvinden, wordt afgeraden. De veiligheidsrisico's die samenhangen met de aanwezigheid van mijnen en lopende militaire operaties zijn groot.

(…)” (eigen onderlijning)

Het is duidelijk dat wanneer zelfs de FOD Buitenlandse Zaken elke reis ten strengste afraadt, verzoeker dan ook a fortiori vaststelt dat dit ook geldt voor elk ander, meer standvastig, verblijf. Verzoeker verwijst ook naar het meest recente COI-rapport van het EUAA, specifiek gefocust op veiligheid, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak nog steeds zeer precair is.

“(…)

There are multiple armed conflicts in Iraq, according to the Rule of Law in Armed Conflict Project (RULAC).

(…)

The number of incidents provided by UNAMI-HRO indicate only those related to armed conflict which had directly impacted civilians (causing civilian casualties) and properties and protected areas of civilian nature (such as, civilian houses, cropland, schools, health facilities and mosques).

(…)”

Deze vaststellingen gelden eens te meer wanneer zelfs de FOD Buitenlandse Zaken gewag maakt van gewapende interne conflicten. Bovendien oordeelde het Hof van Justitie reeds in een zaak waarin het CGVS partij was:

“(…)

Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43).

(…)”

Er is dus zelfs van een gewapend intern conflict, vermits er meerdere terroristische cellen actief zijn die in gewapend conflict zijn met de legitieme ordediensten!

Overigens oordeelde uw raad reeds in de zaak gekend onder nummer 227.624:

« (…)

Dans le cadre de la présente analyse, il convient par conséquent de tenir compte des enseignements de l'arrêt Elgafaji précité de la Cour de justice de l'Union européenne (ci-après dénommée la « CJUE »), qui distingue deux situations:

- celle où il « existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'un civil renvoyé dans le pays concerné ou, le cas échéant, dans la région concernée courrait, du seul fait de sa présence sur le territoire de ceux-ci, un risque réel de subir les menaces graves visées par l'article 15, sous c), de la directive » (v. CJUE, Elgafaji, arrêt cité, § 35) ;

- et celle qui prend en compte les caractéristiques propres du demandeur, la CJUE précisant que « [...] plus le demandeur est éventuellement apte à démontrer qu'il est affecté spécifiquement en raison d'éléments propres à sa situation personnelle, moins sera élevé le degré de violence aveugle requis pour qu'il puisse bénéficier de la protection subsidiaire » (v. CJUE, Elgafaji, arrêt cité, § 39).

Dans la première hypothèse, le degré atteint par la violence aveugle est tel que celle-ci affecte tout civil se trouvant sur le territoire où elle sévit, en sorte que s'il est établi qu'un demandeur est un civil originaire de ce pays ou de cette région, il doit être considéré qu'il encourrait un risque réel de voir sa vie ou sa personne gravement menacée par la violence aveugle s'il était renvoyé dans cette région ou ce pays, du seul fait de sa présence sur le territoire de ceux-ci, sans qu'il soit nécessaire de procéder, en outre, à l'examen d'autres circonstances qui lui seraient propres.

(...) »

4.

Bijgevolg dient verzoeker, op basis van de buitengewone omstandigheden gemachtigd te worden om op het grondgebied te verblijven. Er zijn dus voldoende buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker aanwezig die een machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

C. DERDE GRIEF: SCHENDING VAN HET VOORZICHTIGHEIDS- EN EVENREDIGHEIDSBEGINSEL

1.

Bovendien dienen er vraagtekens te worden geplaatst bij de voorgestelde handelwijze van verweerster, waarbij verzoeker eerst het land zouden moeten verlaten, terug zou moeten keren naar Servië om daar een aanvraag te doen wegens humanitaire redenen?

Verzoeker kan in deze omstandigheden onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van verblijf te bekomen, te meer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan.

Dit is te gek voor woorden: immers zou aldus verweerster toestaan dat verzoeker zich zou begeven naar een land dat een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België kent om van daaruit een verzoek in te dienen wegens humanitaire redenen, een toestand die verzoeker nota bene noodgedwongen zelf heeft moeten zoeken?! Dit is werkelijk te gek voor woorden!

Bovendien is verweerster maar al te goed op de hoogte van het feit dat een terugkeer en het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe leidt dat verzoeker voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijven van zijn duurzaam opgebouwde contacten hier, aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België.

Het is daarenboven onbegrijpelijk waarom verzoeker na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van zijn huidige woonplaats.

Er is ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid aangezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat verweerster de afwijkende invulling van de discretionaire bevoegdheid niet afdoende verantwoordt en er geen rekening wordt gehouden met tai van relevante elementen.

Verweerster wijst de elementen af als ongegrond zonder echt onderzoek, waarmee zij geenszins heeft voldaan aan haar plichten ter zake bij de afhandeling van een aanvraag tot regularisatie.

2.

Eveneens zou - indien verzoeker België zou verlaten, een verzoek om humanitaire redenen zou indienen en deze zou worden ingewilligd waardoor zij terug naar België kunnen komen om aldus bij te dragen aan de Belgische samenleving en werk te zoeken - dit onnodige vragen bij overheidsinstanties kan oproepen, waarom verzoeker vrijwillig het land zou verlaten hebben om enkele jaren later terug te keren.

Minstens is om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

D. VIERDE GRIEF: SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

1.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Het dient vastgesteld te worden dat verzoeker reeds jaren in België verblijven zonder legaal verblijf, en het wenselijk voorkomt verzoeker legaal verblijf te verlenen, zodat hij het nodige kan doen om eigen inkomsten te verwerven en zijn bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren.

2.

Het is verder ook onbegrijpelijk dat verweerster kan oordelen dat in weerwil van de getuigenverklaringen verzoeker niet aantonen dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is om in te roepen als buitengewone omstandigheid. Verweerster legt een onredelijk zware bewijslast op de schouders van verzoeker.

3.

Hiermee dient ten voile rekening gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoeker steeds de wil om te werken heeft gehad, hetgeen een realistische mogelijkheid betreft omdat hij samen met zijn verzoek tevens een werkbepoofte heeft voorgelegd van een potentiële werkgever.

Het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers.

E. VIJFDE GRIEF: DE BESLISSING DIENT TE WORDEN GESCHORST.

De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

E.1 ERNSTIG MIDDEL

Opdat de schorsing kan worden bevolen, moet de vreemdeling in zijn verzoekschrift op de eerste plaats minstens een middel aanvoeren dat de vernietiging van de bestreden beslissing kan verantwoorden. De ratio achter deze voorwaarde is de wenselijkheid om een administratieve beslissing pas te schorsen wanneer er een redelijke kans bestaat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden akte uiteindelijk ook zal vernietigen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar de afwezigheid van een diplomatieke vertegenwoordiging in het land van herkomst van verzoeker, de ernstige humanitaire situatie daar, waarbij er sprake is van verschillende interne gewapende conflicten. Derhalve dient de vordering tot schorsing te worden ingewilligd."

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging meer is in zijn land van herkomst, dient opgemerkt te worden dat verzoeker dit element thans pas voor het eerst aanvoert. Hij kan derhalve verweerder niet verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker verwijst naar het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor zijn land van herkomst en naar een COI-rapport van het EUAA waaruit zou blijken dat de veiligheidssituatie in Irak nog steeds zeer precair is. Verzoeker betoogt ook dat een terugkeer en het indienen van de aanvraag bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe leidt dat hij voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijft van zijn duurzaam opgebouwde contacten in België, aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd omtrent deze elementen:

“Betrokkene verwijst naar het Hof van Justitie in Grote Kamer dd. 17.02.2009 en beweert dat hij niet specifiek dient aan te tonen dat hij geïnterviewd wordt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden en dat hij geen persoonlijke bewijzen dient te leveren dat zijn leven in gevaar zou zijn. Betrokkene verwijst naar een aantal rapporten en artikels (toegevoegd aan de inventaris der stukken) met betrekking tot de precaire veiligheidstoestand in Irak en dat de Jezidi zwaar gediscrimineerd worden in Irak. Echter wijst de Raad op het volgende. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds meermaals geoordeeld dat wanneer de vreemdeling bronnen aanvoert die op zich slechts een algemene situatie beschrijven, zijn specifieke beweringen in elk geval nog moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, §

68). Bijgevolg kan betrokkene bepaalde algemene rapporten aanvoeren die de algemene veiligheidssituatie in Irak beschrijven, doch moet hij ook persoonlijke bewijzen voorleggen die aantonen dat zijn leven individueel in gevaar zal zijn bij een terugkeer naar het land van herkomst. In casu liggen dergelijke bewijzen niet voor. De bijgebrachte rapporten gaan over een algemene toestand zonder dat betrokkene persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De rapporten en artikelen handelen over een algemene situatie in het land en betrokkene levert geen bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hij zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen te leveren. De loutere verwijzing en vermelding van deze elementen volstaan niet om aanvaard te kunnen worden als een buitengewone omstandigheid.

Vervolgens wijst betrokkene op een beslissing van de RVV in zaak 227.624, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook dient betrokkene een verzoek in voor een verblijfsregularisatie, de beslissing waarnaar hij verwijst gaat over de toekenning subsidiaire bescherming, hierover oordeelde de RVV reeds nadat betrokkene in beroep ging tegen de beslissing door het CGVS. Het feit dat een andere vreemdeling op basis van deze argumentatie een verblijfsrecht heeft verkregen, brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf individueel onderzocht.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken elke reis ten strengste afraadt, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij volgens voorgelegd paspoort de nationaliteit van Irak bezit en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. De Belgische ambassade bevindt zich daarenboven niet in Irak, maar wel in Jordanië. Betrokkene wordt dan ook niet verplicht om terug te keren naar Irak.

Voor wat de bewering dat een terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen er voor zou zorgen dat betrokkene minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijft van zijn sociale banden en dat er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België, laat staan dat hij opnieuw op dezelfde plaats kan wonen, dient er opgemerkt te worden betrokkene deze bewering niet hard maakt. Het blijft bij hypothetische veronderstellingen waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. We merken nogmaals op dat het niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient te leveren.”

Verzoeker geeft aan van mening te zijn dat de door hem ingeroepen elementen dienen te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Echter het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont het kennelijk onredelijk karakter van bovenstaande motivering niet aan. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van het aangevoerde middel en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoeker door zich louter te beperken tot een herhaling van de in zijn aanvraag aangevoerde elementen niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

De verzoeker wijst er verder op dat het “te gek voor woorden [is]” om van hem te verlangen dat hij zich begeeft naar een land dat “een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België” kent. Met het uiten van zijn eigen visie op zijn zaak kan de verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing niet onderuit halen. De Raad herhaalt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een uitzondering vormt op de algemene regel dat de aanvraag voor een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland moet worden ingediend. Dergelijke uitzonderingsbepalingen dienen restrictief te worden toegepast. Het betreft met name omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een algemene verwijzing naar een slechtere mensenrechtensituatie volstaat derhalve niet. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde, gelet op de lacunaire bewijsvoering in de aanvraag, op onredelijke wijze of met miskenning van zijn bevoegdheid in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de verzoeker niet persoonlijk en concreet heeft aangetoond wat hij vreest en waarom hij zich niet tot de Belgische ambassade in Jordanië kan richten.

Verzoeker betoogt dat er geen rekening mee werd gehouden dat hij werkte en zich integreerde in de samenleving. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat verzoeker hierin niet kan worden gevolgd. In deze beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene haalt aan dat hij ten eerste werkbereid is en dat hij ook effectief kan werken, betrokkene legt een contractbelofte voor van (...) (toegevoegd aan de inventaris der stukken). Dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken bovendien op indien betrokkene op basis van een tewerkstelling een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen, dient hij hiervoor de geëigende procedure te volgen.

(...)

De elementen van integratie (dat betrokkene totaal geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, dat betrokkene sterke sociale bindingen heeft met België en de Belgische bevolking) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verzoeker brengt hiertegen in dat hij reeds jaren in België verblijft zonder een legaal verblijfsstatuut, waardoor het wenselijk voorkomt hem een legaal verblijfsstatuut te verlenen zodat hij het nodige kan doen om eigen inkomsten te verwerven en bij te dragen aan de Belgische maatschappij. Volgens verzoeker moet rekening worden gehouden met zijn zeer verregaande integratie en het feit dat hij de wil heeft om te werken. Tenslotte is het volgens verzoeker onbegrijpelijk dat de voorgelegde getuigenverklaringen niet zouden aantonen dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is om als buitengewone omstandigheden te worden aanvaard.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker bij zijn aanvraag geen getuigenverklaringen heeft gevoegd ter staving van zijn vermeende affectieve en sociale banden, waardoor verweerder daar geen rekening mee kon houden.

Daarnaast heeft verweerder erop gewezen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert. In navolging van deze vaststelling heeft verweerder *in fine* van de eerste bestreden beslissing overwogen dat het lang verblijf en de integratie van verzoeker niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien dit behoort tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om na te hebben vastgesteld dat uit de sociale bindingen van verzoeker geen dermate afhankelijkheid blijkt dat zelfs een tijdelijke scheiding onmogelijk is, vast te stellen dat de vermeende verankering van verzoeker in de Belgische samenleving niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoort tot de gegrondheid ervan. Het standpunt van verweerder is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifiek geval anders over moet worden geoordeeld, *quod non in casu*.

Waar verzoeker verder vraagtekens plaatst bij de te volgen procedure en voorhoudt dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, komt zijn betoog neer op wetskritiek, waarover de Raad zich niet kan uitspreken.

Waar verzoeker betoogt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst om de aanvraag in te dienen om nadien terug te keren naar België, onnodige vragen bij overheidsinstanties kan oproepen, waarom hij vrijwillig het land zou verlaten hebben om enkele jaren later terug te keren, kan hij niet worden gevolgd. Overeenkomstig de artikelen 9 en 9*bis* van de Vreemdelingenwet moet verzoeker in beginsel de aanvraag indienen vanuit het buitenland. De Raad ziet dan ook niet in waarom het volgen van de wettelijk voorgeschreven procedure vragen zou oproepen bij de overheidsinstanties. Waar verzoeker betoogt dat door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een regularisatie van verblijf te bekomen, zouden worden tenietgedaan, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit niet wordt aangetoond. Bovendien zal verzoeker de beslissing die voortvloeit uit de aanvraag die hij indient vanuit zijn land van herkomst, zoals de regel het voorschrijft, in rechte kunnen laten toetsen. In deze aanvraag zal verweerder overigens nagaan of de aangehaalde elementen kunnen leiden tot een verblijfsmachtiging, en niet of ze kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België te kunnen indienen, in tegenstelling tot waar verzoeker van uitgaat.

Waar verzoeker nog betoogt dat verweerder de elementen van zijn aanvraag afwijst als ongegrond zonder echt onderzoek te doen, zodat hij geenszins heeft voldaan aan zijn plichten ter zake bij de afhandeling van

een aanvraag tot regularisatie, benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing de ingediende verblijfsaanvraag niet ongegrond maar wel onontvankelijk verklaart. Luidens de bewoordingen ervan is verweerder van oordeel dat de in de aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland en wordt geconcludeerd dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is. Elk van die elementen werd onderzocht en er werd over gemotiveerd. Het komt dus aan verzoeker toe om aan te tonen dat het onderzoek niet deugdelijk is. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van verweerder, volstaat daartoe geenszins.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of bij gebrek aan overtuigingskracht, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in zijn aanvraag, noch in zijn verzoekschrift heeft verzoeker gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen samen genomen hem alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen.

Een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet of van de aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt. Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier

De voorzitter

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT